

VERANTWOORDING

Toen ik in 1980 door Jan van Vlijmen (dir. Kon. Cons.), Dick Raaymakers (docent) en Stan Stempelaars (ex inst. voor Sonologie, Utrecht) werd gevraagd of ik aan de beginnende opleiding *Muziekregistratie* aan dat conservatorium in Den Haag lessen *Weergavetechniek* en een *Muziekpracticum* wilde komen geven, werd ik o.m. geconfronteerd met de noodzaak over adequaat lesmateriaal voor eerstgenoemd vak te beschikken. Het *Muziekpracticum* kon worden bedropen uit m'n grote voorraad lp's en cd's.

In het Nederlandstalig gebied was niets echt passends te vinden bij de beperkte voorhanden literatuur; in eerste instantie heb ik me beholpen met wat Duitstalige boeken als verplichte lectuur, maar menig student beheerste het (vak)Duits te weinig en ook die boeken waren niet optimaal geschikt wat de te bieden stof betreft.

Dus bleef over wat voor menig leraar een ideale uitkomst is: zelf het lesmateriaal op maat samenstellen.. Je leert dan wel je beperkingen kennen: als digibeet, computerdebiel blijft dan – medio jaren tachtig vorige eeuw – weinig anders over dan de beproefde oude journalistieke werkwijze met schrijfmachine, schaar en lijmpot.

De teksten komen uit de tekstverwerker, de schema's, tabellen, curven en andere illustraties stammen uit diverse boekwerken en folders en het geheel is min of meer gecoördineerd met bij die illustraties diverse talen en schaalgroottes wild dooreen. Het geheel is daarna gefotokopieerd en in afleveringen aan de studenten geleverd, later ook keurig in een *reader* gebundeld.

Dat je niet te snel spullen moet wissen, weggooien of cadeau geven bleek pas tien jaar later. Met de gedachte dat het materiaal zijn dienst had gedaan en slechts ballast op de harde computerschijf was en met de (toen nog) floppy's cadeau gedaan aan het conservatorium en met het min of meer 'nette' eindproduct uitgeleend en nooit teruggekregen, restte me alleen een slordiger 'kladversie'.

Als bezigheidstherapie, maar ook omdat ik het bij nader inzien jammer vond alles achteloos in een shredder te zien verdwijnen, heb ik toch maar die kladversie moeizaam pagina na pagina ingescand, me bijna schamend voor het slordige, hier en daar schots en scheve, van hiaten voorziene resultaat. Uiteraard lijkt in de ogen van 2005 nodeloos veel aandacht te zijn besteed aan wat langzamerhand 'historische' media en formaten zijn, terwijl de allernieuwste ontwikkelingen volkomen ontbreken. Het zij zo in een momentopname anno 1985. Maar iets leek in dit geval toch beter dan niets en wie weet, heeft iemand er nog wat aan....